

lig ringere Usikkerhed og Beføstning for Kreditforeningerne; det er derfor rimeligt, at der betales mindre for saadanne Laan.

Under Punkt 2 i § 1 havde Regeringen foreslaaet, at det Bidrag til Reserve- og Administrationsfonden, som hvert Medlem har at tilsvare ved Optagelse i Kreditforeningen, kan betales med Afdrag i to Aar, en Bestemmelse, som jeg fuldkommen tiltræder. — Den 3dje Bestemmelse i § 1 gaar egentlig kun ud paa en Beregning; der er her egentlig kun Spørgsmaal om, paa hvilken Maade man skal beregne det solidariske Ansvar i en Kreditforening, naar et Medlem ønsker at optage et Laan i den aabne Serie med Prioritet efter et Laan i den ældre Serie. Man har hidtil maattet beregne det solidariske Ansvar meget højt paa Grund af Kreditforeningsstatutterne og navnlig paa Grund af Loven af 20de Juni 1850, og det har medført store Ulemper, at man saaledes altid skulde beregne det solidariske Ansvar til $\frac{2}{3}$ af det oprindelige Laan, en ganske urimelig Bestemmelse. Nu har man foreslaaet, at det skulde være tilstrækkeligt at beregne det solidariske Ansvar til 10 pCt. af Restgælden i den gamle Serie; det er vistnok fuldkommen tilstrækkeligt. — Det 4de Punkt i § 1 angaar Spørgsmaalet om, hvorledes Foreninger, som have overtaget et Pant, skulle bære sig ad med at amortisere den Kapital. Det afgøres derhen, at der skal inddrages og annulleres et saa stort Beløb af Kreditforeningsobligationer, som svarer til det Laan, der indstod i Pantet. Det er en skærpene Bestemmelse for Kreditforeningerne, men det er en hensigtsmæssig Bestemmelse.

Jeg maa altsaa sige, at jeg finder den højterede Indenrigsministers Forslag gavnligt og nyttigt, om det end paa det Punkt, som jeg før har nævnt, ikke gaar saa vidt, som jeg kunde ønske.

Jeg finder det ligeledes fuldkommen befojet, naar den højterede Minister i § 2 havde foreslaaet, at der, som Betingelse for at stadfæste saadanne Bestemmelser som de i § 1 omhandlede, i Statutterne skulde indføres en Bestemmelse om, at Regeringen skulde have en større Kontrol med Kreditforeningerne end hidtil. Det er jo meget godt, at man paaberaaber sig det Selvføre, man har i Kreditforeningerne, og at man nødvendig vil bort derfra. Det er jo imidlertid en fuldstændig Illusion med dette Selvføre; det forholder sig i Virkeligheden slet ikke saaledes. Tage vi en af de største Foreninger her i Landet, den, der omfatter baade Kjøbenhavn og Dørne, nemlig Østifternes Kreditforening, som har et Medlems-

antal af ca. 18,000 — jeg ved ikke, om det er rigtigt, men det vil omtrent passe — er det i en saadan Kreditforening, som har sin Bestyrelse og holder sine Møder her i Kjøbenhavn, fuldkommen selvfølgerligt, at det kun kan være de i Kjøbenhavn og nærmeste Omegn boende Medlemmer, der som Regel kunne indlade sig paa at have med Styrelsen at gøre. Det vil som Regel ikke kunne ske, at Folk fra Fyn eller fra de fjernere Egne af Sjælland og end mindre fra de sydlige Der ville rejse hertil for at udøve deres Indflydelse, thi det er en alt for besværlig Ting for dem at gøre det. Det vil kun ske, naar der er saadanne store Ting paa Dagsordenen, som der var ved Konverteringen i 1888—89, da den samlede Direktion og Repræsentantskabet modsatte sig Medlemmernes Ønske om Konvertering. Man fandt den Gang, at der stod noget paa Spil, og maatte altsaa bringe Ofre og anvende betydelige Omkostninger paa gentagne Rejser for at tvinge Direktion og Repræsentantskab til at se rigtig paa Forholdene og gøre deres Pligt. Dette Selvføre er altsaa saaledes at forstaa, at de, der ere nærmest ved Fadet, om jeg saa maa sige, udøve Indflydelse, de andre ikke. Man skal altsaa ikke lægge for megen Vægt paa, om man skulde komme til at gribe ind i Kreditforeningernes Selvføre, og jeg vil tilføje, at jeg tror, at det slet ikke vilde være til Skade, men at det ved visse Lejligheder vilde være meget godt, om Ministeren havde mere at sige med Hensyn til disse Foreninger, som nu ere blevne til Anstalter af en saadan Betydning og et saadant Omfang, at der turde være nogen Anledning til at spørge, om den Administrationsmaade, som man har indført i Halvtredserne, og som i det væsentlige har bestaaet usforandret, er hensigtsmæssig og rigtig for saa store Pengestitutter.

Folketinget har jo, som det høje Ting ved, indsat en § 3, der, som den højterede Minister kortelig nævned, gaar ud paa en Indførelse af Statsgaranti for i hvert Fald en Del af Kreditforeningernes Obligationer. Jeg skal i Anledning heraf bemærke, at idet denne Bestemmelse er kommen ind i dette Lovforslag, er den hele Sag om Statsgaranti gaet over fra at være et Agrar-spørgsmaal til at blive et ganske almindeligt Spørgsmaal. Saaledes som Folketinget har vedtaget § 3, er der jo nemlig Spørgsmaal om at give alle Kreditforeningerne, altsaa ogsaa dem, som ere Kreditforeninger enten baade for By og Land eller for Byerne alene, Ret til at saa Statsgaranti under visse Betingelser. For saa vidt staa vi altsaa med en ganske særdeles behagelig Frihed,